

С Ъ М Н Е Н И Е

Азъ гледамъ твоитѣ хубави очи,
Въ които тѣне непрозирна мисль
И тайна скрита нѣкъде мълчи.
И-чувствамъ-не И чувствамъ се гнетенъ, или виновенъ,
Че нищо още азъ не съмъ написалъ,
За мисльва въ очитѣ ти, за тѣхъ...

Какъ дребно е, но пакъ тежи катъ грѣхъ
Дълбоко нѣйде легналъ въвъ душата
И спомня ми, тѣй спомня ми за тѣхъ
И виждамъ ги азъ блѣснали, дълбоки
Въвъ своя страхъ ги виждамъ: блѣснали, дълбоки
Безкрайни като миръ, мъчително жестоки,
Отвърщамъ своя погледъ, погълнатъ въ миговъ страхъ
Че може би това сж две блѣскави стѣкла,
Въ които свѣтлината така сж отражава
И прави ги тѣй чудни - това гори смуцава
Но никога на омаята измама
На- Отъ сънътъ си неща да се пробудя

18 IV - 929 г.

6

